

NICOLÁS GUILLÉN

El corazón con que vivo

*

A szív, amellyel élek

VERSEK

BUDAPEST

Készült a Magyar–Kubai Baráti Társaság támogatásával

**A fordítás az *El corazón con que vivo* című kötet alapján készült
Unión de Escritores y Artistas de Cuba, La Habana, 1975**

**Sorozatszerkesztő
SIMOR ANDRÁS**

**Fordította
ANDRÁS LÁSZLÓ, ORBÁN OTTÓ,
DOBOS ÉVA, SIMOR ANDRÁS,
GÁSPÁR ENDRE, TÍMÁR GYÖRGY,
WEÖRES SÁNDOR**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

Nicolás Guillén a kubai és a latin-amerikai líra huszadik századi klasszikusa. Magyarul megjelent *El corazón con que vivo - A szív, amellyel éleke*it ma már csak a könyvtárakban találhatja meg az érdeklődő. Szerelmes verseinek ez a gyűjteménye 1975-ben jelent meg a költő saját válogatásában. Címe a mottóként szereplő José Martí-sorból való. Kötetünkkel egyszerre tisztelgünk a két

költőóriás emléke előtt abból az alkalomból, hogy a világ José Martí halálának századik évfordulójára emlékezik.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Y para el cruel que me arranca
el corazón con que vivo...

S a kegyetlennek, ki szívem,
amellyel élek, kitépi...

José Martí

A Julieta

Pues aquí tiene usted, Julieta,
como por fin
enseño mi oreja de poeta.
Pero un poeta sin spleen
y sin ninguna
de esas pegajosas miradas extravagantes
a la Luna,
que con su cara redonda llena de harina,
turbaba la inocencia de los poetas de antes,
cuando el baño era un crimen mayor que usar chalina.
Un poeta sin dolor mentiroso,
ni anhelo de morir,
sino con el sencillo gozo de ir
hacia usted... De ir hacia usted corriendo
como quien va al través de un campo en primavera,
tragando el aire húmedo en la carrera,
el pie desnudo sobre el camino desigual,
la piel sudada bajo el sol matinal,
y acezar como un buen perro fiel,
y tener en los ojos un gran brillo auroral,
y en los labios un gran sabor de miel.
¡Qué quiere usted, si soy un niño!
Me gustan los pequeños
goces de ser irresponsable, de encontrar el cariño
de la gente, de fabricarme dueños;
de buscar quien acuda
a resplandecer en mi duda
o a sujetar mis empeños
desbocados. Le juro a usted que aun creo en esas magas
historias del pirata, del bandido y del duende,
y que tengo el espíritu fresco como un gran río.
Debe de ser que, lo mismo que le pasa a Emilio
Ballagas,
primaveral poeta amigo mio,
yo también «a mis pies apaciento un rebaño de sueños».
En fin, no sé. Pero usted me comprende.
¿Qué le decía? ¡Ah sí! Que soy un niño.
(Perdone el desaliño
del poema; es que estoy escribiendo de prisa.)
Pues bien: ello es que, niño y todo,
la busco a usted. Me obsede usted, aunque en verdad
ignoro a estas alturas si es amor o amistad.

He averiguado esto: que su risa
es suave, como un unguento sobre la piel quemada;
que mira usted de un modo
profundo, desde unos ojos llenos de luz crepuscular;
y que su carne parece amasada con yodo,
con canela, con bronce y con agua del mar.

Julietának

Julieta, ne legyen nélkülem,
megint
hegyezem poeta fülem.
Poéta, ki nem ismeri a spleent,
és nyafogva
nyúlós tekintetét nem mereszti éjjel
a Holdra,
mely lisztes képével az égbolton flangál,
rég poéták lelkét gyúrta, gyötörte kéjjel,
mikor a fürdő nagyobb bűnnek számított, mint a
nyaksál.
Poéta hazug fájdalom nélkül,
aki nem készül halni,
vágya csupán csak annyi,
hogy önhöz érjen... Ön felé szaladjon,
mint ki iramlék tavaszi mezőn átal,
és nedves, jó leget nyelni nem átal,
Im zezugos úton mezítlen lábbal,
és nap hevétől verítékez bőre,
hű, lihegő ebként lohol előre,
csillogó szeme lenne az ön öre,
és ajkán édes ízként volna méz.
Mi mást kívánna attól, aki gyermek!
Szeretem kicsiny, felelőtlen dolgok
örömeit, az embereknek
adni belőlük, szívem boldog,
ha valaki kételyeimben
szegődik társul, hogy segítsen,
vagy rámszól, mikor szitkot szórok
féktelenül. Esküszöm önnek, én hiszem még
a kalózt, banditát, duendét,
és szellemem, mint roppant folyó, árad.
Akárcsak a költőbaráté, Emilio Ballagásé, akitől kölcsön
vennék
néhány szót, kettőt, hármat:
„álomnyáj legelt lábam alatt nemrég”.
Nem is tudom. Csak értse, mit szeretnék.
Mit mondtam? Ah, igen! A szívem gyermek.
(Bocsássa meg a versnek
e hanyagságot, olyan gyorsan írok.)
Végül is gyerekként vagy nem gyerekként
önt keresem, Megőrjít, fogadja el a poeta szavát,
ki nem is sejtí, szerelmes-e vagy csupán jó barát.

Egyvalamit kikutattam: mosolyát őrzöm,
mely lágy, akár kenőcs az égett bőrön,
és szeme olyan módon
néz megtelve az esti szürkülettel reám,
mint kinek bőre nyughelyre talál a jódon,
fahéjon, bronzon, és magába szívja az óceán.

Me gusta oírla hablar,
 porque las palabras salen de su boca como de un nido;
 primero se asoman, y enseguida rompen a volar.
 Me gusta oírla hablar,
 correr, saltar... Me hace gracia el medido
 tono con que responde
 si la llaman... ¿Dónde
 su voz se esconde?
 – Julieta, por telefonó... Julieta por...
 Y usted:
 – Sí; voy en seguida. Gracias...
 Y es
 como si usted sintiera un amable furor
 porque le gritaron su nombre. Cosas
 de las personas. Las suyas son así.
 Amo su inglés
 (yo, que odio al yanqui con las más poderosas
 fuerzas que hay en mi),
 amo su inglés, le digo,
 y a veces, hasta sígo
 su charla en ese idioma, como si yo entendiera,
 pero es que su voz me es grata de cualquier manera.
 Como usted ve, la espío.
 Ya sé cuándo usted llega, cuándo se va;
 y hasta sé cuándo está
 melancólica; cuándo se la come el hastío
 que hay entre las cuatro paredes
 de su cuarto. (El amor que se frustra; el vacío
 de la vida, ambiciosa de sus torpes mercedes...)
 Y, sin embargo, Julieta,
 trato de saber más.
 Me muerde una secreta
 ansia de investigar lo que hay detrás
 de usted misma, como un rayo que rasga un pedazo de
 cielo
 saber cómo es que a veces
 su sonrisa se viste
 de un relámpago triste;
 saber qué amargas heces
 apura usted; repar la cumbre
 más alta de su espíritu, y en ella
 encender sabe Dios qué apagada lumbre,
 y revivir sabe Dios qué muerta estrella.

Un poema de amor

No sé. Lo ignoro.
 Desconozco todo el tiempo que anduve
 sin encontrarla nuevamente.
 ¿Tal vez un siglo? Acaso.
 Acaso un poco menos: noventa y nueve años.
 ¿O un mes? Pudiera ser. En cualquier forma
 un tiempo enorme, enorme, enorme.

Al fin, como una rosa súbita,
 repentina campánula temblando,
 la noticia.
 Saber de pronto
 que iba a verla otra vez, que la tendría
 cerca, tangible, real, como en los sueños.
 ¡Qué explosión contenida!
 ¡Qué trueno sordo
 rodándose en las venas,
 estallando allá arriba
 bajo mi sangre, en una
 nocturna tempestad!
 ¿Y el hallazgo, en seguida? ¿Y la manera

Szívemmel szavaira nézek,
 mert szájából, amely puha, kicsiny, meleg fészek,
 először kihajolnak, azután máris röpülnének.
 Szívemmel szavaira nézek,
 futására, ugrándozására ... Örül bennem a lélek
 beszéde linóm színének, mikor nyomban
 felel, ha hívják ... Hol van,
 hangja mintha megbújna a torokban ...
 – Julieta, telefon ... Julieta, kérem ...
 És ön:
 – Igen, megyek. Köszönöm szépen ...
 Mintha
 szerető haraggal szólna, miért kiáltják
 a nevét, önnek ez a titka.
 Másoknak más.
 Szeretem angol beszédjét
 (én, aki gyűlöli a jenki népség
 gőgjét féktelen haraggal),
 szeretem angol beszédjét, nyelvem
 követi önt ezen a nyelven,
 mintha érteném, mintha ismerős volna nekem az angol,
 pedig egyszerűen csak arra megyek, amerre az ön
 hangja barangol.
 Mint látja, meglesem.
 Tudom, mikor jön, és mikor megy el,
 és azt is tudom, mire gondol,
 ha mélabús; ha a szobája
 négy fala közt gyötri az undor,
 szinte fölfalja. (A szerelem, az élet olykor
 hiányzik, nem zöldell csalóka fája ...)
 Juliata, kimondom,
 még nem tudok eleget,
 ez kínzó gondom,
 tudni szeretném, maga mögött ön kit rejteget,
 mint mikor a villám az égből kihat egy szegletet;
 megtudni, miért éget
 mosolya, mint a
 villám bús titka,
 máskor milyen keserűséget
 ürít magából; felérni a csúcsra,
 hol csudálnivaló szelleme csillog,
 és Isten-tudja minő fény gyúl újra,
 és életre kel minő halott csillag.

Simor András

Szerelmes vers

Nem tudom. Nem is sejtem.
 Nem emlékszem, mennyi ideig tartott
 bolyongásom, míg újra rátaláltam.
 Lehet egy század is? Talán.
 Lehet kicsit kevesebb; kilencvenkilenc év csak.
 Vagy egy hónap? Lehetséges. Mindenképpen
 roppant, roppant, roppant nagy idő.

Végül, mint hirtelen feltűnő rózsa,
 mint félénk harangvirág, megjött váratlanul
 a hír.
 Tudni egyszerre,
 hogy megint láthatom, közel, tapinthatóan,
 s mint álmaimban, oly valódinak.
 Micsoda visszafojtott robbanás!
 Milyen süket mennydörgés
 robajlik ereimben,
 aztán kitör vérem alól
 fölfelé vad,
 éji viharként!
 És a töprengés, azon nyomban? Milyen módon

de saludarnos, de manera
 que nadie comprendiera
 que ésa es nuestra propia manera?
 Un roce apenas, un contacto eléctrico,
 un apretón conspirativo, una mirada,
 un palpar del corazón
 gritando, aullando con silenciosa voz.
 Después
 (ya lo sabéis desde los quince años)
 ese aletear de las palabras presas,
 palabras de ojos bajos,
 penitenciales,
 entre testigos enemigos.
 Todavía
 un amor de «lo amo»,
 de «usted», de «bien quisiera,
 pero es imposible»... De «no podemos,
 no, piénselo usted mejor»...
 Es un amor así,
 es un amor de abismo en primavera,
 cortés, cordial, feliz, fatal.
 La despedida, luego,
 genérica,
 en el turbión de los amigos.
 Verla partir y amarla como nunca;
 seguirla con los ojos,
 y ya sin ojos seguir viéndola lejos,
 allá lejos, y aún seguirla
 más lejos todavía,
 hecha de noche,
 de mordedura, beso, insomnio,
 veneno, éxtasis, convulsión,
 suspiro, sangre, muerte...
 Hecha
 de esa sustancia conocida
 con que amasamos una estrella.

Piedra de horno

La tarde abandonada gime deshecha en lluvia.
 Del cielo caen recuerdos y entran por la ventana.
 Duros suspiros rotos, quimeras calcinadas.

Lentamente va viniendo tu cuerpo.
 Llegan tus manos en su órbita
 de aguardiente de caria;
 tus pies de lento azúcar quemados por la danza,
 y tus muslos, tenazas del espasmo,
 y tu boca, sustancia
 comestible, y tu cintura
 de abierto caramelo.
 Llegan tus brazos de oro, tus dientes sanguinarios;
 de pronto entran tus ojos traicionados;
 tu piel tendida, preparada
 para la siesta:
 tu olor a selva repentina; tu garganta
 gritando – no sé, me lo imagino –, gimiendo
 – no sé, me lo figuro –, quejándose – no sé,
 supongo, creo –;
 tu garganta profunda
 retorciendo palabras prohibidas.
 Un río de promesas
 baja de tus cabellos,
 se demora en tus senos,
 cuaja al fin en un charco de melaza en tu vientre,
 viola tu carne firme de nocturno secreto.

Carbón ardiente y piedra de horno

köszöntsük egymást olyan módon,
 hogy meg ne sejtsék, csak mi ketten
 szólunk egymáshoz ilyen módon?
 Egy véletlen érintés, elektromos kontaktus,
 titkos kézfogás, tekintet,
 szívdobogás,
 mely kiált és nyüszít alig hallható hangon.
 Aztán
 (tudjátok már jó tizenöt év óta)
 maradt a nyesett szárnyú szavak verdesése,
 bűnbánó,
 lesütött szemű szavaké
 ellenséges tanúk körében.
 Még mindig
 a „szeretem önt” szerelem,
 az „és ha ön”, a „szeretném, de
 tudom, hogy lehetetlen” ...A „nem tehetjük,
 nem, gondolja meg jobban”...
 Ilyen szerelem ez,
 szakadéknyi szerelem a tavaszban,
 udvarias, szívélyes, boldog, végzetes.
 Aztán a búcsúzás,
 a semmitmondó,
 barátok hangos gyűrűjében.
 Látni, hogy elmegy, szeretni, mint még soha eddig,
 követni szemmel
 és szem nélkül követni, látni messze,
 ott messze, és követni még
 messzebbre is,
 ahol éj lesz belőle,
 harapás, nemalvás, csók,
 méreg, elragadtatás, rángógörcs,
 lélegzet, vér, halál...
 Ezen
 ismerős anyag,
 mellyel csillagokat szoktunk dagasztani.

Simor András

Izzó kemencekő

Elhagyott délután sír ziláltan az esőben.
 Égből emlékek hullnak, az ablakon belépnek.
 Kemény, tört sóhajok, elszenesedett rémek.

Lassan mozdul errefelé a tested.
 Kezed nádpálinka pályán
 kínálja nekem kelyhed;
 lassú cukor a lábad, a táncról perzselt,
 izmaid a gyönyör harapófogói,
 szád tápláléknak termett,
 derekad
 papírjából kibontott karamell.
 Alany karod közelít, vérengző fogad várom,
 elárult szemed érzem táguló pupillámon,
 feszes bőröd csendben
 pihenni készül,
 szagod váratlan erdő, kiáltás rezzen
 torkodból – nem tudom, kitalálom –, remegve
 nem tudom, elképzelem –, panaszkodva – nem tudom,
 (eltételezem, hiszem
 mélységes mély torkod
 tiltó szavakat tördel idebenn.
 ígéretek folyója
 jön a hajadról kanyarogva,
 hajjai kebleden pihennek,
 hasadon keményednek a melasz tócsájában
 s hátradöntik az esték titkaiból lett tested.

Parázsló szén, izzó kemencekő,

en esta tarde fría de lluvia y de silencio.

Tu recuerdo

Siento que se despegas tu recuerdo
de mi mente, como una vieja estampa;
tu figura no tiene ya cabeza
y un brazo está deshecho, como en esas
calcomanías desoladas
que ponen los muchachos en la escuela
y son después, en el libro olvidado,
una mancha dispersa.

Cuando estrecho tu cuerpo
tengo la sensación de que estuviera hecho de estopa.
Me hablas, y tu voz viene de tan lejos
que apenas puedo oírte. Además, ya no te creo.
Yo mismo, ya curado
de la pasión antigua,
me pregunto como fue que pude amarte,
tan inútil, tan vana,
tan floja que antes del año
de tenerte en mis brazos
ya te estas deshaciendo
como un jirón de humo;
y ya te estás borrando como un dibujo antiguo,
y ya te me despegas de la mente
como una vieja estampa.

Alta niña de caña y amapola

Primera fue su rápida cintura,
la órbita de oro en que viajaba
su cuerpo, el mundo joven de su risa,
la verde, la metálica
naturaleza de sus ojos.
¿La amé? Nunca se sabe.
Pero en las noches tímidas,
en las nubes perdidas y sonámbulas
y en el aroma del jazmín abierto
como una estrella fija en la penumbra,
su nombre resonaba.
Un día la distancia
se hizo un largo suspiro.
¡Oh qué terrestre angustia, en un gran golpe
de nieve y lejanía!
¿Sufrió? Nunca se sabe.
Pero en las tardes tristes,
en la insistencia familiar del Ángelus,
a la hora del vuelo taciturno
del búho y el murciélago,
como en un sueño simple la veía.
Al fin he aquí que el viento,
he aquí que el viento al fin me la devuelve.
La he tenido en mis brazos, la he besado
en un tibio relámpago.
Toqué sus manos lentas,
la flor bicéfala del seno, el agua
de su lujuria inaugural... Ahora,
oh tú, bienesperada,
suave administradora
del fuego y de la danza,

az eső és csönd hűvös délutánjában reszketsz.

Simor András

Emléked

Érzem, hogy emléked kihullik lassan
agyamból, akár egy fakó, öreg kép,
alakodnak már nincs feje, az egyik
karod szétfoslott, akár egy lehámló
matrica, melyet iskolásfiúcskák ragasztanak fel,
és az elfelejtett könyvben aztán
csak elmosódó folt lesz.

Mikor magamhoz szorítom a tested,
úgy érzem, mintha kóccal volna töltve.
Mondasz valamit, hangod messziről jön,
hogy alig hallak. S nem hiszem el úgysem,
fin, kigyógyulva immár
a régi szenvedélyből,
csak faggatom magam, hogy tudtalak szeretni,
ha ily haszontalan, ha ily semmit sem érő,
ily gyöngye volt szerelmem, hogy még egy év se telt le,
amióta először öleltelek karomba,
s már foszladozni kezdesz,
akár a füst, ha oszlik;
már elmosódik arcod, akár egy régi metszet,
már kihullasz agyamból,
mint egy fakó, öreg kép.

Dobos Éva

Karcsú, magas, nád és pipacs leány

Először gyors csípeje villant szemembe,
az arany körív, melyben teste
s fiatal nevetése ringott,
majd szeme zöld,
fémes fénye.
Szerettem? Nehéz azt tudni.
Am olykor a félénk esték
elveszett és alvajárási felhőiben
meg a jázmin illatában,
mint egy félhomályon át-átfénylő makacs állócsillag
neve vissza-visszazengett.
Aztán olyan messzire ment,
akár egy hosszú-hosszú sóhaj.
Ó, nyomorult földi szorongás,
hirtelen havas messzeségek!
Szenvedtem? Nehéz azt tudni.
Am a szomorú délutánok
családi Angelusa közben,
a bagoly és a denevér
néma röptének órájában,
őt láttam, mint egy csöndes álmat.
Végül íme a szél,
végül a szél, íme visszasodorta.
A karomban tartottam, megcsókoltam
egy lanyha villám fényénél.
Megérintettem hát lassú kezét,
keble kétfelé hajló virágát, bujasága
első nedveit... S most már,
ó, te nagyon várt,
te finom úrnője
a tűznek és a táncnak,

alta niña de caña y amapola,
ahora ya sé que sufro y que te amo.

karcsú, magas, nád és pipacs leány,
most már tudom, hogy szenvedek s szeretlek.

Dobos Éva

La balada azul

Frente al mar, viendo las olas
la quiera orilla besar,
los dos muy juntos, muy juntos
cual no estaremos jamás,
ella me dijo: – Quisiera
ser ola blanca del mar
y en su cristal peregrino
lucir mi fino cristal.
O ser el mar, que se mece
del aire al suave compás,
por donde en gentil carrera
saltando las olas van...
Y bajo el cielo sin nubes,
junto a la orilla del mar,
prendíle un beso en los labios
y con amoroso afán,
estrechándole le dije:
– Mi bien, yo quisiera más;
ser mar, si tú fueras ola,
ser ola si fueras mar.
En el jardín donde el céfiro
dice su blanda canción,
al pie de la fuente clara
juntos, muy juntos los dos,
ella me dijo: – Quisiera
ser lirio pleno de olor,
que al pasar, besara el aire,
que al brillar, besara el sol.
O ser el sol, que derrama
con ardorosa pasión,
oro hirviendo en cada lirio
que en los jardines brotó...
Y en el jardín donde el céfiro
dice su blanda canción,
prendíle un beso en los labios
como quien prende una flor,
y estrechándola le dije:
– Mi bien, más quisiera yo;
ser sol, si tú fueras lirio,
ser lirio, si fueras sol...

En el cementerio, triste
como un enfermo pensil,
su cuerpo tibio y fragante
cerca, muy cerca de mí,
(mientras Céfiro en las frondas
afinaba su violín,
para llorar a la Tarde
que acababa de morir),
ella me dijo: – Quisiera
descansar por siempre aquí,
bajo esta tumba florida
serenamente dormir.
Y en el cementerio, triste
como un enfermo pensil,
estrechándole le dije:
– Mi bien, yo siempre pedí
ser blanca cruz en la tumba
donde dormirás por fin,
para estar, aun en la muerte,
cerca, muy cerca de ti...

Kék ballada

Tenger mellett, hol a hullám
csókot a fövényre dob,
ketten együtt, csak mi ketten,
hol övele egy vagyok,
így szólt hozzám: – Hullám lennék,
örvendezni volna ok,
hullámok kristályi közt én
lennék a legragyogóbb.
Vagy tenger, amarra ringó,
amerre a szél lobog,
mikor kecses hullám úton
járnak hullám vándorok ...
bellid nem úszott az égen,
a tenger is hallgatott,
ajakára csókot loptam,
mint virágot aki lop,
s átöelve mondtam néki:
– Kedvesem, vágyam nagyobb,
ha te hab vagy, legyenek tenger,
tenger ha vagy, én habod.
És kertben, hol zefír zengő,
simogató dalt dalolt,
tisztavízű forrás mellett,
hol övele egy vagyok,
így szólt hozzám: – Lennék inkább
szirmot bontó liliom,
kinek csókot ad a szellő,
nap csókja ajkaimon.
Vagy lennék nap, ki mindenkit
sugár karjaiba von,
liliomokon aranyló,
csapatúz égi szírom ...
És kertben, hol zefír zengő,
simogató dalt dalolt,
ajakára csókot loptam,
mint virágot aki lop,
s átöelve mondtam néki:
– Kedvesem, vágyam nagyobb,
nap legyenek, ha liliom vagy,
ha nap vagy, liliomod ...

A szomorú temetőben,
hol földi fehér lepel,
illatozó, gyöngye teste
hozzám, énhozzám közel
(míg Zefír hegedűn játszik,
bánatos dalt énekel
a haldokló Délutának,
akit az éj ragad el),
így szólt hozzám: – Itt pihennék,
hol nevemet őrzi jel,
virág alatt, lenn a földben
nyugszom, ha nyugodni kell.
S a szomorú temetőben,
hol föld halotti lepel,
átöelve mondtam néki:
Szívem azért esdekel,
legyek kereszt, imádoztam,
tűzzenek sírodra fel,
hogy itt legyenek a halálban
hozzád, tehozzád közel...

Simor András

Nocturno

Llegó envuelta en la lluvia,
de noche. Tocó el hondo
portón y brilló un grito.
Bajé, bajo la lluvia,
bajo el cielo inmediato,
lento de aquella noche.
– ¡Vine! – me dijo –. ¡Vine!,
porque tan lejos, sola,
allá sola, tan lejos,
en aquel mundo mínimo,
negro, callado y húmedo
me moría otra vez.
– ¡Vine! – me dijo –. ¡Vine!

Miré su ropa. Estaba
vestida de relámpagos.
Fluía de su pecho
luz de San Telmo, fría,
fósforo de las tumbas,
sustancia de arco iris.
Los ojos calmiverdes,
como duras espadas,
el cuerpo inmóvil, fijo,
la piel de mármol mármol
y en los labios la misma
voz, la tremenda voz:
– ¡Vine! – me dijo –. ¡Vine!

¿Quién eres? – grité entonces,
turbado. Ella, sonriente,
me respondió: Tu culpa,
tu lámpara de insomnio,
la implacable y tenaz.
Tengo frío. No quiero
morir de nuevo. Dame
tu sol. Dame tus dientes.
Dame tu corazón.
Sobre él pondré mis manos,
sobre su brasa roja
mis manos aleteando...
– ¡Vine! – me dijo –. ¡Vine!

El limonero cándido
– sollocé – ya no existe.
En la brisa sonámbula
pasan sus duras hojas
sus azahares rígidos
de nupcias incompletas.
¡Oh virgen, virgen, virgen!
El viento es de metal.
Vuelan blandos murciélagos
sobre la noche en ruinas:
vete tal vez o quédate
para llorar unidos
la impalpable catástrofe.

Aún dije más: quería
decirlo todo, todo:
el pájaro sin torre,
el río vuelto arena,
el reloj detenido,
de horas petrificadas,
la mariposa enferma
sobre la flor de limo
y el saludo implacable
y el pez muerto, flotando
corrompido y la estrella
vacía y la campana

Noktürn

Esőbe öltözötten
jött éjjel. Lent az ajtón
zörgött s fényel kiáltott.
Lementem, az esőben
közeli volt az égbolt,
lassú ege az éjnek.
– Megjöttem! – szólt. – Megjöttem!,
mert a messzi magányban,
kicsiny, hideg, sötétlő,
néma, nedves világban,
ott meghaltam megint.
Megjöttem! – szólt. – Megjöttem!

Ruháját néztem. Villám
ruhába öltözötten,
keblén San Telmo fénye
csörgött, hideg, kegyetlen
foszfor-fénye a sírnak,
szivárvány égi fénye.
Nyugodtzöld szeme villant
keményen, mint kardpenge,
merev teste nem mozdult,
és bőre márvány, márvány,
ajakán kegyetlen hang,
maga a rettentő hang:
Megjöttem! – szólt. – Megjöttem!

Ki vagy? – kérdeztem akkor
zavartan. Mosolyogva
felelt nekem: A bűnöd,
álmatlanságod fénylő
lámpája, makacs és zord.
Fázom. És semmiképpen
sem halok újra. Add hát
napodat. Fogad kérem.
Add nekem szívedet.
Kezem teszem szivedre,
vöröslő paraszára,
kezemet melegítse ...
Megjöttem! – szólt – Megjöttem!

A szűz citromfa meghalt
– sirattam –, mert már nincsen.
A szellő alvajáró
éjében a levélkék,
kemény citromlevélkék
násztalan sírba hullnak.
Ó szűzi, szűzi szűzlány!
Fémből való a szél is.
Denevérek repülnek
az éji éjjel romján:
térj vissza vagy maradj itt,
hogy együtt sírjunk kerten
érinthetetlen bajról.

Még azt mondtam: szeretnék
elsírni mindent, mindent
toronytalan madárról,
homokká lett folyóról,
megállt óráról, végleg
kővé dermedt időről,
halódó pillangóról,
ki ül citromvirágon,
jéghideg üdvözlésről,
kimúlt halról, lebegve
foszlik széjjel, kiégett
csillagról, feketébe
öltöztetett harangról...

de funeral crespón...
¡Oh tú, la dulce y cándida,
vuelve a tu pedestal!
Déjame el llanto, déjame
a solas con mi voz.
Yo sé hablarme, mi lengua
sabe lo que hay en mí.
Con ella día a día
mi vida golpearé,
me clavaré en el pecho
su punta de cristal,
y moriré nombrándote,
de lluvia y sueño el fiel
suspiro que eres tú.

Ana María

Ana María,
la trenza que te cae
sobre el pecho, me mira
con ojos de serpiente
desde su piel torcida.

Yo entre todas tus gracias
señalo la sonrisa
con que al arder escondes
la llama de ti misma.

Es cuando te recorren
las nubes pensativas
y en tu cuerpo metálico
la tempestad se estira,
como una lenta y suave
serpiente suspendida.

Teresa

¿Imagina usted, Teresa,
cómo arde su rostro grave
al resplandor de la suave
luz verde en sus ojos presa?

¿Se sabe qué luz es ésa?
¡Dios mío, sólo se sabe
que nadie en el mundo sabe,
Teresa, qué luz es ésa!

Goce supremo, Teresa,
apagarle el rostro grave,
no más el instante suave
de verla en mis brazos presa.

¡Oh enigma el de la luz ésa,
de la que sólo se sabe
que nadie en el mundo sabe,
Teresa, qué luz es ésa!

Madrigal

Ó te édes és szűzi,
térj vissza sírkövedre!
Hagyj sírni, sírni, hangom
sírassa kínomat.
Tudok beszélni, nyelvem
tudja, mit rejt e szív.
Kimondom napról napra,
az életemmel szólok,
mellembé szűrom kristály
szavaim hegyes élet
és meghalok neveddel,
éjből és álomból jött
hű sóhaj, ki te vagy.

Simor András

Ana María

Ana María,
kígyó szemével néz rám
a fürt, mely rejt kebled,
mialatt dombod ívén
gyűrűi tekeregnek.

Minden kellemeid közt
mosolyodért szeretlek,
amelyben belső lángod
villámai remegnek.

Mikor egeden átszáll
néhány tűnődő felleg,
és fémkebled két halmán
nyújtózó vihar reszket,
akár egy lassú és lágy
kígyó, ki ott pihent meg.

Simor András

Teresa

Tudja-e, Teresa, kérem,
hogyan gyül ki komoly arca,
mikor a fény, szeme rabja,
zöldellőn világít, szépem?

Milyen fény ez, drága fényem?
Az sem tudja, aki rabja,
mily fénnel ég szeme napja,
Teresa, senki se, én sem!

Mily gyönyör, Teresa, kérem,
ha megbékél komoly arca,
még nagyobb, ha karom rabja
lenne Ön egy napon, szépem.

Titkok titka, drága fényem,
az sem tudja, aki rabja,
mily fénnel ég szeme napja,
Teresa, senki se, én sem!

Simor András

Madrigál

Tu vientre sabe mas que tu cabeza
y tanto como tus muslos.
Ésa
es la fuerte gracia negra
de tu cuerpo desnudo.

Signo de selva el tuyo,
con tus collares rojos,
tus brazaletes de oro curvo,
y ese caimán oscuro
nadando en el Zambeze de tus ojos.

El negro mar

La noche morada sueña
sobre el mar;
la voz de los Pescadores
mojada en el mar,
sale la luna chorreando
del mar.

El negro mar.

Por entre la noche un son,
desemboca en la bahía;
por entre la noche un son.

Los barcos lo ven pasar,
por entre la noche un son,
encendiendo el agua fría.
Por entre la noche un son,
por entre la noche un son,
por entre la noche un son...

El negro mar.

– Ay, mi mulata de oro fino,
ay, mi mulata
de oro y plata,
con su amapola y su azahar,
al pie del mar hambriento y masculino,
al pie del mar.

Pero que te pueda ver

Si es que me quieres matar,
no esperes a que me duerma,
pues no podré despertar.
Muerto,
ay, muerto y también dormido,
no es ni morir ni soñar,
no es ni recuerdo ni olvido.
Muerto,
ay, muerto y también dormido.

Mátame al amanecer,
o de noche, si tú quieres;
pero que te pueda ver
la mano;
pero que te pueda ver
las uñas;

Az öled többet tud, mint a fejed
és annyit, mint a combjaid.
Ezek
tartják meztelen testedet,
mely fekete varázsát ontja itt.

Rajtad buja öserdők bélyege,
nyakadon vérvörös nyaklánc kúszik,
karkötőd arany, karod fekete
és a sötét kaimánok serege
szemeid Zambezijében úszik.

András László

A néger tenger

Alszik a mély, püspöklila éj,
de éber alatta a tenger:
a halászok halk szavait
megitatja vizével a tenger;
csorgó, csöpögő holdat emel fel
a tenger,

A néger tenger.

Egy rumba az éj közepén
az. öböl tükrén kiszalad;
egy rumba az éj közepén.

A hajók nézik, hova leng el
a rumba az éj közepén;
felgyújtja a hűs habokat
a rumba az éj közepén.
Egy rumba az éj közepén,
egy rumba az éj közepén ...

A néger tenger.

– Jaj az én aranyos mulatám,
az a mélytüzi, az a finom, ékes!
Pipacs a haján,
a kezében sárga virág;
mulatám, kire úgy vár az a buja, éhes
tenger, akár a bikák!

Tímár György

De láthassam

Ha meg akarsz ölni engem,
ne várj, édes, míg elalszom,
mert nincs aki fölébresszen.
Holtan,
aj, holtan fekszem és szendergek,
nem halál ez és nem álom,
nem emlékszem, nem felejték.
Holtan,
aj, holtan fekszem és szendergek.

Virradatkor ölj meg engem,
vagy éjjel, ha jobb neked,
de láthassam
kezedet,
de láthassam
körmödöt,

pero que te pueda ver
los ojos;
pero que te pueda ver.

de láthassam
szemedet,
de láthassam.

Weöres Sándor

Rosa tú, melancólica

El alma vuela y vuela
buscándote a lo lejos,
Rosa tú, melancólica
rosa de mi recuerdo.
Cuando la madrugada
va el campo humedeciendo,
y el día es como un niño
que despierta en el cielo,
Rosa tú, melancólica,
ojos de sombra llenos,
desde mi estrecha sábana
toco tu firme cuerpo.
Cuando ya el alto sol
ardió con su alto fuego,
cuando la tarde cae
del ocaso deshecho,
yo en mi lejana mesa
tu oscuro pan contemplo.
Y en la noche cargada
de ardoroso silencio,
Rosa tú, melancólica
rosa de mi recuerdo,
dorada, viva y húmeda,
bajando vas del techo,
tomas mi manó fría
y te me quedas viendo.
Cierro entonces los ojos,
pero siempre te veo,
clavada allí, clavando
tu mirada en mi pecho,
larga mirada fija,
como un puñal de sueño.

Rosa, te csupa bánat

Repül, repül a lélek,
messziről száll nyomodba.
Rosa, te csupa bánat,
emlékből sarjadt rózsa.
Mikor harmatban fürdik
hajnali mező bokra,
és a reggel mint gyermek,
kit ébreszt égi óra,
Rosa, te csupa bánat,
szemed bú fátyolozza,
kezemig, lepedőmig
feszül lested rugója.
Mikor a vad verőfény
ráhull fára, bokorra,
mikor a zilált alkony
már az éjjidőt hozza,
asztalomig világlik
tested sötét cipója.
S ha égő, égő csönddel
indulunk nyugovóra,
Rosa, te csupa bánat,
emlékből sarjadt rózsa,
frissen, aranylón, élőn
jössz fentről szirmot bontva,
megfogod kezem, immár
vagyok nézésed foglya.
Szemem lehunyom akkor,
látlak öröktől fogva,
nézésed tőre vérem
bimbóit sokszorozza,
nézésed hosszú tőre,
mintha álomtőr volna.

Simor András

La tarde pidiendo amor

La tarde pidiendo amor.
Aire frío, cielo gris.
Muerto sol.
La tarde pidiendo amor.

Pienso en sus ojos cerrados,
la tarde pidiendo amor,
y en sus rodillas sin sangre,
la tarde pidiendo amor,
y en sus manos de uñas verdes,
y en su frente sin color,
y en su garganta sellada...
La tarde pidiendo amor,
la tarde pidiendo amor,
la tarde pidiendo amor.

No.
No, que me sigue los pasos,
no;
que me habló, que me saluda,
no;

Este kell a szerelem

Este kell a szerelem.
Hideg szél és szürke éjjel.
Napom temetem.
Este kell a szerelem.

Lezárt szemeit idézem,
este kell a szerelem,
vértelen térdeit nézem,
este kell a szerelem,
ujjain zöldek a körmök,
homloka már színtelen,
torkán örökös pecsét ül...
Este kell a szerelem,
este kell a szerelem,
este kell a szerelem.

Nem:
lépte a léptem után jár,
nem:
szól nekem, elfut előlem,
nem:

que miro pasar su entierro,
no;
que me sonrío, tendida,
tendida, suave y tendida,
sobre la tierra, tendida,
muerta de una vez, tendida...

No.

gyászmenet indul utána,
nem:
még mosolyog leheverve,
fekve puhán, leheverve,
földre, a földre heverve,
fagyban, örökre heverve ...

Nem.

Orbán Ottó

La vida empieza a correr...

La vida empieza a correr
de un manantial, como un río;
a veces, el cauce sube,
a veces, el cauce sube,
y otras se queda vacío.

Del manantial que brotó
para darte vida a ti,
ay, ni una gota quedó
para mí:
la tierra se lo bebió.

Aunque tú digas que no,
el mundo sabe que sí,
que ni una gota quedó
del manantial que brotó
para darte vida a ti.

Az élet így születik...

Az élet így születik,
forrásból folyóvá árad;
olykor növekszik a medre,
olykor növekszik a medre,
máskor meg üres, kiszárad.

A forrásból, mely fakadt,
hogyan élni kezdj, kedvesem,
egyetlen csöpp sem maradt
énnekem,
a föld mind beitta azt.

Hát nemet mond ajkad,
a világ tudja, igen,
egyetlen csöpp sem maradt
a forrásból, mely fakadt,
hogyan élni kezdj, kedvesem.

Simor András

Agua del recuerdo...

¿Cuándo fue?
No lo sé.
Agua del recuerdo
voy a navegar.

Pasó una mulata de oro,
y yo la miré al pasar:
moño de seda en la nuca,
bata de cristal,
niña de espalda reciente,
tacón de reciente andar.

Caña
(febril le dije en mi mismo),
caña
temblando sobre el abismo,
¿quién te empujará?
¿Qué cortador con su mocha
te cortará?
¿Qué ingenio con su trapiche
te molerá?
El tiempo corrió después,
corrió el tiempo sin cesar,
yo para allá, para aquí,
yo para aquí, para allá,
para allá, para aquí,
para aquí, para allá...

Nada sé, nada se sabe,
ni nada sabré jamás,
nada han dicho los periódicos,

Emlékek vizén...

Mikor is volt?
Nem tudom biz én.
Fut hajóm, fut
emlékek vizén.

Szép mulatt lányt láttam egyszer,
ki mellettem elment,
pajkos kontyot viselt nyakán,
testén puha selymet.
Szép cipellő, déli járás,
karcsú ifjú termet.

Nádszál
(szóltam halkán önmagamhoz)
nádszál
mélység felett ringó-lengő,
mit hoz neked a jövendő,
vajh kié leszel?
Nádszelő kés éle hogyha
téged is leszel,
örlőgépbe ki tesz vajjon,
ki visz, ki vesz, el?
Szállt az idő, ki mondja meg,
hova is szállt, merre is?
Mentem jobbra, mentem balra,
jártam erre, jártam arra,
jártain arra, erre is,
arra is meg erre is...

Nincs felőle semmi hírem,
nem maradt utána nyom,

nada pude averiguar,
de aquella mulata de oro
que una vez mire al pasar,
moño de seda en la nuca,
bata de cristal,
niña de espalda reciente,
tacón de reciente andar.

nem írták meg az újságok,
soha meg nem tudhatom,
mi lett a szép mulatt lányból,
ki mellettem elment,
s pajkos kontyot viselt nyakán,
testén puha selymet,
szép cipellő, deli járás,
karcsú ifjú termet.

Gáspár Endre

Madrigal

Sencilla y vertical,
como una caña en el cañaveral.
Oh retadora del furor
genital:
tu andar fabrica para el espasmo gritador
espuma equina entre tus muslos de metal.

Madrigál

Egyszerű vagy és sudár.
Nád, cukornád-karcsu szál.
Ó, kitől izzik a kanvagy,
barna lány:
járásod ring s görcsös, vad sikoly alá kancás
tajtékot ver ki fémes combjaid hajlatán.

András László

Ronda

Paloma, sube a mirar
desde esa rama de pino:
dime si viene mi novia,
si viene por el camino.
¿Qué piensas tu?
Tu novia esta en casa,
comiendo cuzcuz.

Paloma, vete a buscar
a la mujer que amo yo;
dile que aún espero el beso
que anoche me prometió.
¿Qué piensa usted?
Su novia está en casa,
tomando café.

Paloma, dile a mi novia
que cuando venga a mi entierro,
toque bien duro a la puerta,
porque la puerta es de hierro.
¿Que piensas, di?
Tu novia está en casa,
majando maíz.

Körtánc

Galamb, szállj az ágra fel,
szállj fel magas fenyőre,
jő-e jegyesem az úton,
szépséges jegyesem jó-e?
Elment az eszed?
Jegyesed odabent ül,
kuszkuszt eszeget.

Galamb, keresd meg, eridj,
kedvesemet, ki enyém,
csókot ígért nekem éjjel,
most is arra várok én.
Mit kér oly sokat?
Jegyese odabent ül,
kávét iszogat.

Galamb, jegyesemnek mondd meg,
amikor temetnek engem,
hosszan kopogjon az ajtón,
mert vasajtó mögött fekszem.
Ne kérj oly sokat!
Jegyesed odabent ül,
máíét fosztogat.

Simor András

Cerro de Santa Lucia (SANTIAGO DE CHILE)

¡Cerro de Santa Lucía,
tan culpable por la noche,
tan inocente de día!

En el cerro, en un banco
junto al Museo,
ay, ayer te veía
y hoy no te veo.
¡Quién me dijera

Santa Lucia dombja (SANTIAGO DE CHILE)

Ó, Santa Lucía dombja,
éjszaka mennyire bűnös,
oly ártatlan pirkadóra!

A dombon, hol egy pad áll
a Múzeum mellett,
jaj, tegnap még láttalak
s ma sehoh se lellek.
Hogy történhetett,

que iba a pasar un día
sin que te viera!

Por un caminito
que sólo yo sé,
va el arcángel, ángel
Arcángel Gabriel.
En el alto cerro
media noche es;
en mí la mañana
comienza a nacer.
Pasó a nuestro lado
cuando la besé.
¡Qué roto (gritaba)
qué roto es usted!
Y usted, don Arcángel,
(luego repliqué)
¿qué busca a estas horas,
sin alas y a pie,
por este camino
que sólo yo sé?
No busco (me dijo)
que ya la encontré,
a la virgen virgen
que ayer se nos fue
con un ángel ángel
más grande que usted.

¡Cerro de Santa Lucía,
tan culpable por la noche,
tan inocente de día!

milyen kinná vált a nap,
immár nélküled!

Egy kicsi ösvénykén,
mihozzánk közel,
lépked az arkangyal,
büszke Gábiel.
Éjféli van a dombon,
nincs hajnali jel,
csak én bennem pirkad,
fényt látok, mivel
megcsókoltam őt, kit
csak imádni kell.
Bűnt áraszt (kiált rám)
maga és e hely!
Hát ön, tisztelt angyal,
ki baktat le, fel,
kit keres szárny nélkül,
vajon kire lel
ezen az ösvénykén,
mihozzánk közel.
Megtaláltam (mondta)
a szüzet, ki el-
szökött tőlünk tegnap,
angyal vitte el,
magánál erősebb,
mindenkit lever!

Ó, Santa Lucía dombja,
éjszaka mennyire bűnös,
oly ártatlan pirkadóra!

Simor András

Glosa

*No sé si me olvidarás,
ni si es amor este miedo:
yo solo sé que te vas,
yo solo sé que me quedo.*

ANDRES ELOY BLANCO

1

Como la espuma sutil
en que el mar muere deshecho,
cuando roto el verde pecho
se desangra en el cantil,
no servido, sí servil,
sirvo a tu orgullo no más,
y aunque la muerte me das,
ya me ganas o me pierdas,
sin saber si me recuerdas
no sé si me olvidarás.

2

Flor que sólo una mañana
duraste en mi huerto amado,
del sol herido y quemado
tu cuello de porcelana:
quiso en vano mi ansia vana
taparte el sol con un dedo;
hoy así a la angustia cedo
y al miedo, la frente mustia...
No sé si es odio esta angustia,
ni si es amor este miedo.

Glossza

*Nem tudom, szeretsz-e még,
azt sem, él-e még szerelmem,
csak azt tudom, messze mégy,
csak azt tudom, elhagysz engem.*

ANDRES ELOY BLANCO

1

Mint a tengeren a hab,
melynek zöld zátony a sírja,
finom keblét fölszakítja,
halálra sebzí a part,
hív szolgálád, szolgálatalak,
göggöd a szívembe tép,
halálom e büszkeség,
elveszítesz, megalázol,
emlékemre sem vigyázol,
nem tudom, szeretsz-e még.

2

Virág kinek kelyhe nemrég
szerelmes kertemben nyílt,
az égő nap leszakított,
nyakad íve immár emlék,
sugarától vágyam nem véd,
halott tenélküled kertem,
szorongás vert tanyát bennem
s homlokom redőzi bánat...
Nem tudom, gyűlöllek, vágylak,
azt sem, él e még szerelmem.

3

¡Qué largo camino anduve
para llegar hasta ti,
y qué remota te vi
cuando junto a mí te tuve!
Estrella, celaje, nube,
ave de pluma fugaz,
ahora que estoy donde estás,
te deshaces, sombra helada:
ya no quiero saber nada;
yo sólo sé que te vas.

4

¡Adiós! En la noche inmensa,
y en alas del viento blando,
veré tu barca bogando,
la vela impoluta y tensa.
Herida el alma y suspensa,
te seguiré, si es que puedo;
y aunque iluso me concedo
la esperanza de alcanzarte,
ante esa vela que parte,
yo sólo sé que me quedo.

El árbol

El árbol que verdece
a cada primavera,
no es más feliz que yo,
de nuevo verdiflor.
Las amarillas hojas
cayeron, y en mi tronco
vuelven los novios trémulos
a entrelazar sus cifras,
y hay corazones fijos
por flechas traspasados,
vivos en esa muerte.
Cuando digo «te amo»,
mi voz repite el viento
y en mi alta copa juega
con tu nombre y un pájaro
hijo de abril y marzo.

Pas de téléphone...

La lluvia, el cielo gris.
Pas de téléphone
lejos de ti.
(Me duele el corazón.)

¿Qué hacer para saber
si ahora, en esta hora
de lluvia y cielo gris
te duele el corazón
como me duele a mí?
Pas de téléphone
lejos de ti.

3

Hosszú úton híva hívlak,
talán nyomod meglelem,
hiába vagy énvelem,
ha mindegyre távolibb vagy!
Nyári felhő, éji csillag,
könnyű madár-öltözék,
oldalamon bárha légy,
sebzett árnyék, foszlasz köddé,
nem talállak soha többé,
csak azt tudom, messze mégy.

4

Ég veled! Végtelen éjnek
lágyszellője repül hozzám
bárkád messzire sodorván,
száll vitorlád s el nem érlek.
Sebzett, kimerült a lélek,
követnélek, én szerelmem,
hiú ábránd, lehetetlen,
utam nem vezet tehozzád,
s amíg elsuhan vitorlád,
csak azt tudom, elhagysz engem.

Simor András

A fa

A fa, amely kizöldül
minden újabb tavaszkor,
az sem boldogabb, mint én
új tavaszöld ruhámban.
A sárga levelek már
lehulltak s belém újra
remegő jegyepárok
vésnek kezdőbetűket,
és szíveket is őrzök,
nyílhegytől általütve,
élőket e halálban.
Ha azt mondom: „szeretlek”,
a szél utánam mondja,
s lombjaim csúcsán játszik
neveddel s egy madárral,
a tavasz gyermekével.

Dobos Éva

Pas de téléphone...

Szürke az ég csak esik.
Pas de téléphone...
és nem vagy itt.
(Fáj a szívem nagyon.)

Megtudom, megtudhatom,
hogy ez órán, amikor fönt
szürke az ég s csak esik,
fáj szíved vajon,
ahogy szívem gyötretik?
Pas de téléphone...
és nem vagy itt.

Ay, en Paris
mejoraría la situación
un pneumatique.
Oh mi adorada, pero aquí
no existe el pneumatique,
y pas de téléphone
lejos de ti.

Tus ojos de ámbar quiero
sentir cerca de mí;
saber si en esta tarde
de lluvia y cielo gris
te duele el corazón
como me duele a mí.
Pas de téléphone
lejos de ti.

A veces...

A veces tengo ganas de ser cursi
para decir: la amo a usted con locura.
A veces tengo ganas de ser tonto
para gritar: ¡La quiero tanto!
A veces tengo ganas de ser niño
para llorar acurrucado en su seno.
A veces tengo ganas de estar muerto
para sentir, bajo la tierra húmeda de mis jugos,
que me crece una flor rompiéndome el pecho,
una flor, y decir: esta flor,
para usted.

Nancy

Entre los dibujos inéditos de Walt Disney, a su muerte, encontraron a Nancy. Era el mismo nervioso antílope que ahora vemos, pero aún no había echado a correr, fina gacela detenida entre el cartón y el lápiz. Los ojos grandes, grandísimos y como asombrados en su inocencia; los senos breves y culpables.

Pienso que su poesía es negra como su piel, cuando la tomamos en su esencia íntima y sonámbula. Es también cubana (por eso mismo) con la raíz enterrada muy hondo hasta salir por el otro lado del planeta, donde se la puede ver sólo el instante en que la Tierra se detiene para que la retraten los cosmonautas.

Yo amo su sonrisa, su carne oscura, su cabeza africana. Su cabeza sin tostar, dicho sea para aludir a los tostadores y tostados negros burgueses que se queman la cabellera cada semana y viven esclavos del peluquero engañador. Me gusta verla, oír la (un susurro es lo que percibimos cuando habla). Soy su partidario, voto por ella, la elijo y la proclamo. Grito desaforado: ¡Viva Nancy!

Madrigal

De tus manos gotean

Párizsban, ha esik,
enyhít kicsit keserves kínomon
egy pneumatik.
Jaj, én imádoztam, de itt
nem létezik pneumatik,
és pas de téléphone...
és nem vagy itt.

Borostyán szemed lássam
közelemben megint;
tudjam, hogy most, amikor fönt
szürke az ég s csak esik,
fáj szíved vajon,
ahogy szívem gyötretik.
Pas de téléphone
és nem vagy irt.

Simor András

Olykor...

Olykor kedvem támad, hogy banálisan
így szóljak: Örültem szeretem Önt.
Olykor kedvem támad, hogy ostobán
felkiáltok: Mennyire szeretem!
Olykor kedvem támad, hogy gyerek legyek,
és zokogni ölébe kuporodjam.
Olykor kedvem támad, hogy halottként
a nedveim áztatta föld alatt
érezzem: egy virág mellemen át kinő,
egy virág, és így szóljak: E virág
az Öné.

Simor András

Nancy

Walt Disney hátrahagyott rajzai közt találták Nancyt. Ugyanolyan csupaideg antilop volt, amilyennek most látjuk, de még nem kezdett szökellni, kecses gazella, aki megállt a papír és a ceruza között. Nagy, nagyon nagy és ártatlanságtól csodálkozó szemek; kicsiny és barna keblek.

Úgy gondolom, hogy költészete fekete, mint a bőre, ha bensőséges alvajáró lényegére figyelünk. És kubai (éppen ezért), mélységes mélyre temetett gyökerével, amely a földgolyó másik oldalán bújik ki a holdból, s ahol csak abban a pillanatban válik láthatóvá, amikor a Föld megáll, hogy lefényképezzék az űrhajósok.

Szeretem nevetését, sötét bőrét, afrofrizuráját. Sütés nélküli haját, hogy ne maradjanak említés nélkül a sütővasak és a sütnivaló nélküli néger burzsoák sem, akik minden héten besüttetik hajukat és a csaló Irász rabszolgáiként élnek. Örülök, ha látom, hallom őt (susogást hallunk amikor beszél). Híve vagyok, rászavazok, őt választom és éltetem. Féktelenül kiáltom: Éljen Nancy!

Simor András

Madrigál

Tíz lila szőlőszem: bő fűrtben cseperegnek

las unas, en un manojo de diez uvas moradas.

Piel,
carne de tronco quemado,
que cuando naufraga en el espejo, ahúma
las algas tímidas del fondo.

Canción

¡De qué callada manera
se me adentra usted sonriendo,
como si fuera
la primavera!
(Yo, muriendo.)

Y de qué modo sutil
me derramó en la camisa
codas las flores de abril.

¿Quién le dijo que yo era
risa siempre, nunca llanto,
como si fuera
la primavera?
(No soy tanto.)

En cambio, ¡qué espirital
que usted me brinde una rosa
de su rosal principal!

¡De qué callada manera
se me adentra usted sonriendo,
como si fuera
la primavera!
(Yo, muriendo.)

Solo de guitarra

La tarde con ser tan alta,
– digo, esta tarde – y azul,
es pequeña, pequeñita,
ay, qué tarde tan bajita
sin usted, sin ti, sin tú.

Estoy el mar contemplando
– digo, este mar – tan grandón,
pero es un mar chiquitito,
ay, qué mar tan pobrecito
sin ti, sin usted, sin yo.

Estoy mirando la Luna
– digo, esta Luna – brillar,
y la veo tan oscurita,
ay, qué Luna tan poquita
sin con quien yo quiero estar!

Una fría mañana

Pienso en la fría mañana en que te fui a ver,

kezedről a körmök.

Megpörzsölt fahasáb:
füstöl a tested, a bőröd,
s jaj, mikor tükrödbe zuhanva lesüllyed,
beborítja a mélyben a pára a félénk algákat.

András László

Ének

Mosolyával, szót se szólva,
lép szívembe, kedves lélek,
mintha Ön volna
a ravasz csókja!
(Én, alig élek.)

És hogy szórta széjjel itt,
mily finoman, ingfodromra,
április virágait.

Önnek énrólam ki mondta,
csak nevetek, sosem sírok,
sóhajom volna
ravasz csókja?
(nevetni nincs ok.)

Ön viszont a mosolyát,
lugasának szép rózsáját
ajándékol nyújtja át!

Mosolyával, szót se szólva,
lép szívembe, kedves lélek,
mintha ön volna
a tavasz csókja!
(én, alig élek.)

Simor András

Gitárszóló

Magasságos délután ez,
kékje halmoz fényeket –
valójában kicsi, satnya,
maga nélkül ... nélkülöd.

Most éppen a tengert nézem,
óriási, eleven –
mégis icipici tenger,
aj! milyen szegényke tenger,
maga nélkül ... nélkülöd.

Most éppen a holdat nézem
hogy szikrázik, hogy ragyog –
mégis homályosnak látom,
aj! Görnyedt, fogy, mint az álom,
mert párom nélkül vagyok.

Weöres Sándor

Egy hideg reggel

Eszembe jut az a hideg reggel, amikor elmentem hozzád

allá donde La Habana quiere irse en busca del campo
allá en tu suburbio claro.
Yo con mi botella de ron
y el libro de mis poemas en alemán,
que al fin te regalé.
(¿O fue que te quedaste con él?)
Perdóname, pero aquel día
me pareciste una niña sola,
o quizás un pequeño gorrión mojado.
Tuve ganas de preguntarte:
¿Y tu nido? ¿Y tus padres?
Pero no habría podido.
Desde el abismo de tu blusa,
como dos conejillos caídos en un pozo
me ensordecían tus senos con sus gritos.

Nieve

Como la nieve cae aquí,
nieva también dentro de mí.
(Verlaine con nieve ¿no es así?)
De ti me acuerdo – ya sin ti.

¿A qué llorar, me digo yo,
por quién no llora ni lloró?
Si estuve escrito, me borró,
si ardí un instante, me apagó.

Caiga la nieve, está muy bien.
Mas no por eso va Guillén
a entristecerse si no hay quien
del mismo mal muera también.

Literatura, en realidad,
nimia de toda nimiedad.
¿Que está nevando en la ciudad?
Al fin y al cabo es la verdad.

La pequeña balada de Plóvdiv (BULGARIA)

En la vieja villa de Plóvdiv,
lejos, allá,
mi corazón murió una noche
y nada más.

Una larga mirada verde,
lejos, allá,
húmedos labios prohibidos
y nada más.

El cielo búlgaro brillaba,
lejos, allá,
lleno de estrellas temblorosas
y nada más.

Oh lentos pasos en la calle,
lejos, allá,
últimos pasos para siempre
y nada más.

oda, ahol Havanna elindul, hogy kijusson a mezőre,
világos színű kis külvárosodba.
Kezemben egy üveg rum
meg verseim német kiadása,
amelyet végül neked adtam,
(vagy egyszerűen csak elvetted?)
Bocsáss meg, de aznap
mintha egy elhagyott kislány lettél volna,
vagy még inkább egy ázott kis veréb.
Szerettem volna megkérdezni:
Hát a fészked? Hát a szüleid?
De nem tehettem.
Blúzod szakadékából
mint két kútba esett nyulacska
két melled megsiketített sikolyával.

Dobos Éva

Hóesés

Ahogy a hó kinn megered,
benn telehullja szívemet.
(Verlaine – és tél az ősz helyett?)
Rád emlékszem – már nélkülöd.

Mért telesírni a papírt,
azért, ki nem sír, sose sírt?
Írtam ilyet? Fogott radírt.
Gyúltam? elfűjt, tüzet se bírt.

Essék a hó tél estelén,
ezért még nem búsul Guillén,
se annak elmenetelén,
ki nem hal párban, te meg én.

Irodalom – realitás?
fenét! Nulla. Nimolitás.
S a városban a havazás?
Végül is ez a veritás.

Weöres Sándor

Kis plovdivi ballada (BULGÁRIA)

Plovdiv alvó, vén városában,
messzi varázs,
szívem meghalt az egyik éjjel,
és semmi más.

Hosszú nézése zöld szemének,
messzi varázs,
tiltó íve harmat ajkának,
és semmi más.

Fönn ragyogott a bolgár égbolt,
messzi varázs,
teli remegő csillagokkal,
és semmi más.

Ó, lassú léptei az utcán,
messzi varázs,
utolsó léptek mindörökre,
és semmi más.

Titkokat őrző ajtó mellett,

Junto a la puerta misteriosa,
lejos, allá,
la mano blanca, un solo beso
y nada más.

messzi varázs,
fehér keze, egyetlen csókja,
és semmi más.

Simor András

Cómo no ser romántico

Cómo no ser romántico y siglo XIX,
no me da pena,
cómo no ser Musset
viéndola esta tarde
tendida casi exangüe,
hablando desde lejos,
lejos allá del fondo de ella misma
de cosas leves, suaves, tristes.

Los shorts bien shorts
permiten ver sus detenidos muslos
casi poderosos,
pero su enferma blusa pulmonar
convaleciente
tanto como su cuello-fino-modigliani,
tanto como su piel-margarita-trigo-claro,
Margarita de nuevo (así preciso),
en la chaise longue ocasional tendida
ocasional junte al teléfono,
me devuelven un busto transparente
(nada, no más un poco de cansancio).
Es sábado en la calle, pero en vano.
Ay, cómo amarla tic manera
que no se me quebrara
de tan espuma tan soneto y madrigal,
me voy no quiero verla,
de tan Musset y siglo XIX
cómo no ser romántico.

Jugabas con un lápiz

Jugabas con un lápiz,
callada y pensativa,
sobre la virgen hoja
donde nada escribías
Te saludé partiendo,
mas tu voz me fue esquivo,
grité luego tu nombre,
alzaste tú la vista,
y de tus negros ojos
en la luz sorprendente
supe que estabas lejos...
¿De qué país volvías?

Si a mi me hubieran dicho...

Si a mí me hubieran dicho

Ki ne lenne romantikus

Ki ne lenne romantikus és 19. századi,
nem szégyellem,
ki ne lenne Musset,
látván őt ma délután,
amint csaknem aléltan hever,
messziről szól a hangja,
valahonnan önmaga mélységes mélységéből,
s mond tünékeny, puha, szomorkás dolgokat.

Sortja, a kellőképpen *short*,
látni engedi súlyos,
mondhatnám hatalmas combjait,
de gyöngécske blúza, a tüdőbetegségből
lábadozó,
meg nyulánk-modigliani-nyaka,
meg kalász-fehér-margaréta-bőre,
és még egyszer leírom: Margarita (a pontosság
kedvéért),
ahogyan hanyagul elnyúlik a sezlonek,
hanyagul a telefon mellé könyökölve,
derengő mellszobrot formáz belőle a homályban
(nincs semmi baj, csak fáradt vagyok egy kicsit).
Az utcán szombat van, de mindhiába.
Jaj, hogyan kellene szeretnem,
hogy el ne törjön,
mikor ennyire csak lehelet, ennyire csak szonett és
madrigál,
elmegegyek, hogy ne lássam,
mikor ennyire Musset és 19. századi,
ki ne lenne romantikus.

Dobos Éva

Játszottál ceruzáddal

Játszottál ceruzáddal
elgondolkodva, némán,
de egy vonást se tettél
a szűzi irkalapra.
Hívtalak elmenőben,
kitért előlem hangod,
neved kiáltva szóltam,
nézésed rámemelted,
és fekete szemedből
a csupa titok fényben
tudtam, mily messzi voltál...
Honnan érkeztél vissza?

Simor András

Ha mondták volna, látod...

Ha mondták volna, látod,

que iba a llegar el día
en que los dos no fuéramos
más que simples amigos,
no lo hubiera creído.

Que alguien nos viera, digo,
hablar indiferentes
del sol o de la lluvia
como simples amigos,
no lo hubiera creído.

¡Ay, qué puñal tan fino
este de cuya herida
me muero y me desangro...!
Si me lo hubieran dicho,
no lo hubiera creído.

hogyan ez a nap is eljön,
amikor nem leszünk mi
csak egyszerű barátok,
nem hitte volna párod.

Ha látnák, amit látok,
ahogyan most beszélünk
napfényről vagy esőről,
mint egyszerű barátok,
nem hitte volna párod.

Jaj, milyen sebet vágott
annyira finom törőd,
meghalok és elvérzem!
Ha mondták volna, látod,
nem hitte volna párod.

Simor András

La muerte es un suplicio...

La muerte es un suplicio
banal, si se compara
con este andar a tientas
tras una sombra vaga.
Entrecambiar al paso
brevísimas palabras,
cosas que todos dicen
y que no dicen nada.
¿Llegar veré yo el día
en que de nuevo vaya
pendiente de tus labios
por una senda clara,
alto el delo sin nubes
y sin nubes el alma?
¡Oh, quién pudiera, amiga,
fría, impassible estatua,
hablarte como antes
cada día te hablaba,
beber tu aliento puro
en amorosas ansias,
sentir tu voz temblar
como antaño temblaba,
y como antaño, ser
el dueño de tus lágrimas!

Vino usted de tan lejos

Vino usted de tan lejos,
y yo, sin esperarla
sabiendo que vendría.
¿Que hacer, si apenas puedo
verla al paso del viento,
si su voz es perfume
que me persigue y huye,
si su cuerpo es un sueño
del que despierto en lágrimas,
si sus manos son pétalos
que sólo rozar puedo,
y su risa, arco iris
lejano, en el silencio
húmedo de la tarde?

¿Que hacer, si apenas puedo

A halál banális kín...

A halál banális kín
ehhez a kínhoz képest,
lábam egy kóbor árnyék
után botolva lépked.
Veled futólag néhány
rövidke szót cserélek,
semmitmondó ügyekről
mondunk pár semmiséget.
Olyan nap, mint a régi,
kedvesem, lesz-e még egy,
csókok ízével vágtam
akkor az útnak, és fent
felhőtlen volt az égbolt,
felhőtlen volt a lélek.
Ó, válaszolj, barátném,
hideg szobor, kiégett,
híved hozzád, mint nemrég,
többé már nem beszélhet,
nem ihat sóhajodból
szomjával sóvár kéjnek,
nem hallhatja, mint egykor,
szavadból szívverésed,
könnyeid ura lesz-é,
lát-e még sírni téged?

Simor András

Messziről, mint egy álom

Messziről, mint egy álom,
úgy jött el, nem is vártam,
csak épp tudtam, hogy eljön.
Mit tegyek, ha a szélben
csak elsuhanni látom,
hangja, akár egy illat,
mely örömet és kint ad,
teste, akár egy álom,
sírás ébreszt belőle,
keze szírom, kinyíló,
érintetlen virágon,
nevetése szivárvány
a messzi láthatáron,
a délutáni csöndben?

Mit tegyek, ha a szélben

verla al paso del viento?

csak elsuhanni látom?

Simor András

Llueve cada domingo

Esik minden vasárnap

I

Llueve cada domingo.
Otra vez la tristeza.
El corazón me sangra
como una herida abierta.
¿Donde estas? En un sueño
donde es de noche y nieva.
Llueve cada domingo.
Otra vez la tristeza.

I.

Esik minden vasárnap.
Ismét a bánat, ismét.
Vérzik a szív, mint nyílt seb,
melyben eleven kín ég.
Hol vagy? Nincs, csak egy álom,
éj van, havazik, mint rég.
Esik minden vasárnap.
Ismét a bánat, ismét.

II

Oh, mi adorada. Busco
la almohada donde pueda
reclinarse por siempre
mi encendida cabeza.
Te implora, llamo, pido.
¿Vendrás? Ay, si vinieras...
Llueve cada domingo.
Otra vez la tristeza.

II.

Ó, imádottam. Arra
vágynom, hogy újra itt légy,
fejem párnára hajtom,
úgy ég, hogy el se hinnéd.
Szólítlak, hívlak, kérlek.
Jössz? Ó, ha jönnél, mint rég ...
Esik minden vasárnap.
Ismét a bánat, ismét.

III

No sé lo que me pasa.
Pero tu fija ausencia
es un mármol de tumba
que sobre mi alma pesa.
Pasaron ya los días
de rasas y hojas frescas.
Llueve cada domingo.
Otra vez la tristeza.

III.

Mi van velem, nem értem.
De súlyos márványsírként
nyomaszt örök hiányod
és a lelkembe kín tép.
Rózsának, zöld levélnek
már rég nem látni hírét.
Esik minden vasárnap.
Ismét a bánat, ismét.

IV

Se detienen las horas,
mordidas por la espera;
vuelan mis ilusiones,
las derriban tus flechas.
El corazón me sangra
como una herida abierta.
Llueve cada domingo.
Otra vez la tristeza.

IV.

Megállnak mind az órák,
csak azt várom, hogy itt légy;
száll a vágy, de hiányod
halálra sebzi nyílként.
Vérzik a szív, mint nyílt seb,
melyben eleven kín ég.
Esik minden vasárnap.
Ismét a bánat, ismét.

Simor András

Si un beso no puede ser...

Ha csóкод nem lehet enyém..

Si un beso no puede ser,
la mano.

No puede ser.
¿Y tus pies?

No puede ser,
me llevan.

Entonces voy
contigo al atardecer.

No puede ser.

Ha csóкод nem lehet enyém,
add kezed.

Az sem enyém.
És lábad?

Az sem enyém.

visznek,
az alkonyba
veled megyek én.

Detén
 tus pies.
 Dame
 la mano.
 Un beso...
 ¿Pero por qué?
 Pues no lo sé.
 Sin embargo ...
 ¿Qué?
 Si no me besas,
 me moriré.

Az sem enyém.

Állítsd meg
 lábad.
 Add nekem
 kezed.
 Csózkod ...
 Miért nem enyém?
 Nem tudom én.
 Mindazonáltal...
 Miért?
 Ha nem csókolsz meg,
 meghalok én.

Simor András

Tercera canción

Cuando no te tenía, te tenía;
 cuando quise tenerte, te perdí.
 Ay, dime si la culpa ha sido mía,
 y cómo es que ha pasado todo así.

A esta hora, que es noche, antes fue día.
 Aunque a mi lado nunca te sentí,
 pensando en ti, ¡que cerca te tenía!
 Aun lejos, me veía junto a ti.

¿Y fue amor? No, señor. Mas yo diría
 que el amor, sí, señor, nos dirigía,
 oh, señor, el amor en ti y en mí.

¿Cuándo más? Ya no más. La culpa es mía.
 Yo, que no te tenía, te tenía;
 cuando quise tenerte, te perdí.

Harmadik ének

Mikor nem voltál enyém, enyém voltál;
 vágytam, enyém légy, s elvesztettelek.
 Jaj, az én bűnöm, hogy széttört az oltár,
 és ami történt, megtörténhetett?

Nap süttött akkor, most az égen hold jár.
 Bár énmeltemem nem éreztelek,
 terád gondoltam, mily közel is voltál!
 És minél messzibb, annál közelebb.

Szerelem volt? Nem, uram. Erre mondják:
 a szerelem, igen, uram, tehozzád
 engem, téged énhozzám vezetett.

Később? Soha már. Széttörtött az oltár.
 Nem voltál enyém, mégis enyém voltál,
 vágytam, enyém légy, s elvesztettelek.

Simor András

Nada

El tiempo pasa silencioso
 con un pasar de agua nocturna,
 y ve mi frente taciturna
 y ve mi pecho sin reposo.

En ese tiempo silencioso
 hundo mi voz de agua nocturna:
 pongo la frente taciturna,
 reposo el pecho sin reposo.

Guardo mi pena en el penario.
 Guardo mi alma en el almario.
 Guardo mi voz como una espada.

Ya nada tengo, nada quiero.
 Ya nada busco, nada espero.
 Nada.

Y yo era rico. Yo tenía
 una guitarra de agua pura,
 un ruiseñor en la espesura
 y el gran fulgor del mediodía.

Pero perdí lo que tenía;
 el ruiseñor y el agua pura
 y la guitarra y la espesura.

Semmit

Tűnik az idő hangtalan vizekben
 és vele tűnik életem a parton,
 látja, amikor homlokom lehajtom,
 látja, nem nyugszik nyughatatlan keblem.

Megmerítem hangomat a vizekben,
 az életemet elrejttem a parton,
 titokzatos homlokomat lehajtom,
 nyugodni készül nyughatatlan keblem.

Lelkem mint almát az almáriomban,
 hangom mint kardot a kardörző tokban,
 kínom megőrzöm a legvégső estig.

Már semmim sincsen, semmit se kívánok.
 Semmit se keresek, semmit se várok.
 Semmit.

Gazdag voltam. Kezemben a gitárom,
 éneke, akár a tiszta víz, csorran,
 velem szól a csalogány a bokorban,
 és száll a dal, ha szárnyait kitérom.

De elvesztettem mindent. Nincs gitárom,
 csalogány szava, tiszta víz nem csorran,
 nem szól a dal az elnémult bokorban,

Se me hizo noche el mediodía.

Pido limosna. Pero en vano
tiendo la voz, abro la manó.
¿Comprende usted, desmemoriada?

Ya nada tengo, nada espero.
Ya nada busco, nada quiero.
Nada.

és föl se száll, ha szárnyait kitárom.

Alamizsnát könyörgök késő estig.
Kezem és hangom esdekel, de meddig?
Feledékenyem, megért-e még ennyit?

Már semmim sincsen, semmit se kívánok.
Semmit se keresek, semmit se várok.
Semmit.

Simor András

Soneto

Cerca de ti, ¿por qué tan lejos verte?
¿Por qué noche decir, si es mediodía?
Si arde mi piel, ¿por qué la tuya es fría?
si digo vida yo, ¿por qué tú muerte?

Ay, ¿por qué este tenerte sin tenerte?
¿Este llanto por qué, no la alegría?
¿Por qué de mi camino te desvía
quien me vence tal vez sin ser más fuerte?

Silencio. Nadie a mi dolor responde.
Tus labios callan y tu voz se esconde.
¿A quién decir lo que mi pecho siente?

A ti, François Villon, poeta triste,
lejana sombra que también supiste
lo que es morir de sed junto a la fuente.

Szonett

Melletted miért látlak messzi téged?
A delet miért mondd éjszakának?
Nem érzi véred véremben a lázat?
Halál – feleled, ha így szólok: élet?

Jaj, miért nem enyém, aki enyém lett?
Vígtság sohasem, mindig csak a bánat?
Hiába visz az utam teutánad,
legyőz a gyöngébb, bárhová is lépek?

Csönd. Kínjaimra választ nem tud senki.
Ajkad sem felel, hangodat elrejti.
Szívemben vihar tombol, kinek mondjam?

Neked, François Villon, bús poéta,
tudtad, te árnyék, távoli és néma,
milyen a forrás mellett halni szomjan.

Simor András

ISSN 1216-1861
ISBN 963 450 759 X

Felelős kiadó Simor András

Felelős szerkesztő Tabák András

940319 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató

Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd u. 5., V. Mérleg u. 6.,
VI. Andrássy út 45., VIII. Rákóczi út 14., XIII. Szent István körút 26.,
XIII. Váci út 19. szám alatti budapesti könyvesboltokban
